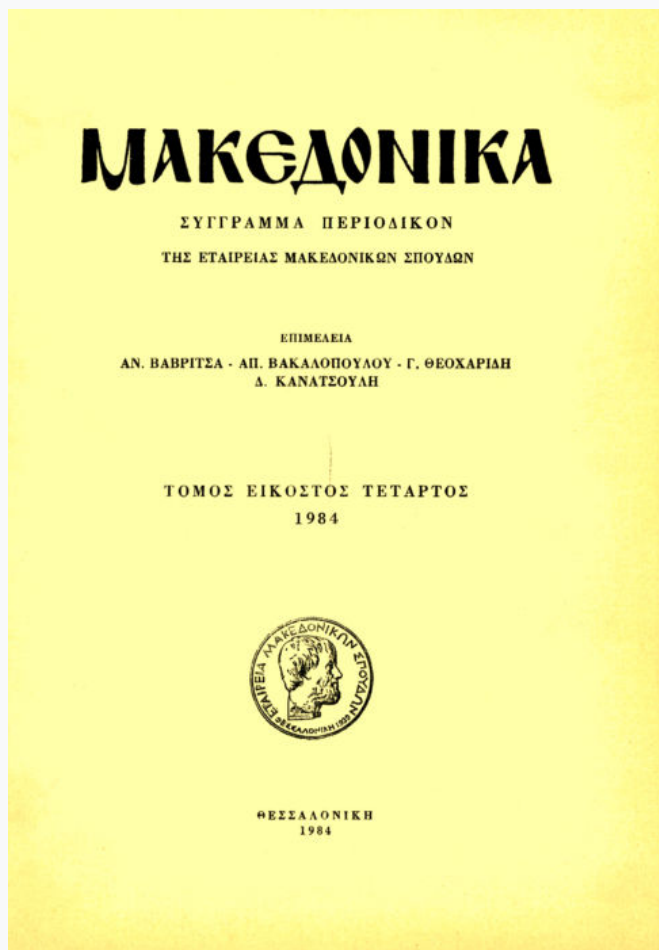

Μακεδονικά

Τόμ. 24, Αρ. 1 (1984)

Ο μακεδονομάχος-οδηγός Σταύρος Μπάλλιος και ο επίσκοπος Κίτρους Θεόκλητος Β'

Γιάννης Γ. Μωραΐτης

doi: [10.12681/makedonika.269](https://doi.org/10.12681/makedonika.269)

Copyright © 2014, Γιάννης Γ. Μωραΐτης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Μωραΐτης Γ. Γ. (1984). Ο μακεδονομάχος-οδηγός Σταύρος Μπάλλιος και ο επίσκοπος Κίτρους Θεόκλητος Β'. *Μακεδονικά*, 24(1), 209-216. <https://doi.org/10.12681/makedonika.269>

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ-ΟΔΗΓΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΑΛΛΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΙΤΡΟΥΣ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ Β'

Ἡ σπουδὴ ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν ἔχει ἀξιώσεις ἱστορικοῦ σημειώματος· εἶναι μιὰ ἀπλὴ πληροφόρηση, καὶ ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ διασώσει ἀπὸ τὴ λήθη ὀρισμένα στοιχεῖα, ποὺ δὲν ἔχουν βέβαια ἀπὸ μόνα τους ἰδιαίτερη βαρύνουσα, ἀλλὰ ποὺ θὰ μπορούσαν ἴσως, σὲ συσχετισμὸ καὶ κάτω ἀπὸ μιὰν εὐρύτερη θεώρηση τῶν πραγμάτων, νὰ ἀποκτήσουν ἐνδεχομένως κάποια οὐσιαστικότερη σημασία, καὶ νὰ ἀξιοποιηθοῦν ἔτσι σύμμετρα ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐρευνητές.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀναφέρονται κυρίως στὸ πραγματικὸ ἐπώνυμο τοῦ γνωστοῦ ὡς Σταύρου Μπάλ(λ)ια ἢ Μπάλλιου, Ναουσαίου μακεδονομάχου-οδηγοῦ, καὶ στὸ συγγενικὸ ἐξ αἵματος δεσμὸ του μὲ τὸν ἐπίσκοπο Κίτρον Θεόκλητο Β', καθὼς καὶ τὴν καταγωγὴ τοῦ τελευταίου ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Νάουσας.

Οἱ σχετικὲς μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ πληροφορίες εἶναι καθ' ὅλα ἀξιόπιστες καὶ προέρχονται ἀπὸ γραπτὲς πηγὲς καὶ ἔμμεσες προφορικὲς μαρτυρίες: α) τοῦ Ναουσαίου κτηματία καὶ μόνιμου δημογέροντα ἐπὶ τουρκοκρατίας Γεωργίου Γιαννόπουλου ἢ Γκούγκουρα² τοῦ Χριστοδούλου³ καὶ τῆς Ἑλισάβετ (1863;—1957), β) τῆς συζύγου του Θεοφανῆς, θυγατέρας τοῦ Ἀδάμου Στέφου καὶ τῆς Ἀναστασίας, τὸ γένος Παπανάννου ἢ Παπαϊωάννου (1874-1956), καὶ γ) τῶν τεσσάρων παιδιῶν τους Ὀλυμπιάδας Σιώπη, Ἰωάννη, Σταύρου καὶ Εὐρυδίκης Ἀγγέλου.

Εἰδικότερα γραπτὲς πηγὲς, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ, εἶναι δυὸ πρόχειρα σημειώματα τοῦ Ἰωάννη Γιαννόπουλου τοῦ Γεωργίου (συνταξιούχου δασκάλου, ποὺ πέθανε τὸ 1972), καθὼς καὶ ἓνα ἀντίγραφο ἐπιστολῆς τῆς μητέρας του Θεοφανῆς, ποὺ φαίνεται ὅτι ἔστειλε στὸ θεῖο της ἐπίσκοπο Θεόκλητο Παπαϊωάννου (μικρότερο ἀδελφὸ τῆς μητέρας της Ἀναστασίας).

Τὸ πρῶτο σημείωμα εἶναι καταχωρισμένο στὸ κάτω περιθώριο τῆς σελ.

1. Μητροπολίτης Κίτρον Βαρνάβας Τζωρτζᾶτος, Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον ἔτους 1984, ἐν Κατερίνῃ, ἔτος ΚΘ', σ. 28.

2. Θ. Χ. Σαμαρᾶ, Στοῦ Βερμίου τὴν ἀντάρα, Ἀθήνα 1966 (καὶ 2η ἐκδ. 1977), σ. 245· τῆς ἰδίας, Στὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα, Θεσσαλονίκη 1969 (ἐκδ. Ἐταιρ. Μακεδ. Σπουδῶν), σ. 100· ἔφημ. «Μακεδονία», φ. 17162/24-2-1970, σ. 2.

3. Γ. Χ. Χιονίδης, Ζητήματα ἰδιοκτησίας-φορολογίας καὶ διώξεις στὴ Νάουσα στὰ χρόνια 1870-1877, «Μακεδονικά» 19 (1979) 111 καὶ 117.

515 σ' ένα αντίτυπο του βιβλίου της Π. Σ. Δέλτα, Στα Μυστικά του Βάλτου (7η έκδ. 1968 της «Εστίας»), και γράφει σε τρεις σειρές:

Σταύρος 'Αδάμον Στέφον ἢ Μπάλιας. 'Από τῆ Νιάουστα' ὑπηρετήσε ὡς ὁδηγὸς τῶν Σωμάτων μέχρι τὸ 1908 ὅτε φυλακίστηκε στὴν Βέροια ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Γιάννης Γ. Γιαννόπουλος.

Τὸ δεύτερο ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ φύλλα τετραδίου (τρεις σελίδες), εἶναι πολὺ πρόχειρα καὶ ἀκατάστατα γραμμένο, καὶ βρέθηκε καταχωνιασμένο στὸ τέλος τοῦ ἴδιου βιβλίου της Π. Δέλτα. Ἐπιγράφεται «Φῶς στὸ σκοτάδι», κι αὐτὸς ὁ τίτλος φαίνεται νὰ δείχνει πὼς ὁ συντάχτης τοῦ σημειώματος, ὡς τὴν ὥρα ποὺ διάβασε—τὰ Χριστούγεννα ἴσως τοῦ 1969—τὸ βιβλίο «Στὰ Μυστικά τοῦ Βάλτου», δὲ γνώριζε νὰ ὑπάρχει καμιὰ ἔντυπη μνεία γιὰ τὸ θεῖο τοῦ Μπάλ(λ)ια.

Μεταφέρεται κι αὐτό, ὅπως εἶναι, μὲ κάποια σχόλια μονάχα καὶ ὑπομνήματα στὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ὅπου κρίνεται ἀναγκαῖο, γιὰ τὴν καλύτερη κατανόηση τοῦ κειμένου:

Φῶς στὸ σκοτάδι!

Βιογραφικὸ σημεῖωμα τοῦ Σταύρου 'Αδάμον Στέφον ἢ Μπάλλια.

Νιαουστιανὸς στὴν καταγωγή του, ὑπηρετήσε ὡς ὁδηγὸς τῶν ἀνταρτικῶν Σωμάτων τὸν Μακεδονικὸ ἀγῶνα ἀπὸ τὸ 1903 ἕως τὸ 1908 πιστὰ ἀφρωσιωμένος στὰ ἰδανικά της σκληρωμένης ὑπὸ τὸν τούρκικο ζυγὸ πατρίδος του, τῆς Νιάουστας.

'Ἡ Πηρελόπη [Π] Δέλτα, στὸ βιβλίο της «Στὰ Μυστικά τοῦ Βάλτου» στὶς σελίδες 515, 516, 522, 524 καὶ 525 ἀναφέρεται στὴν δοῦσι τοῦ ἀειμνήστου θεῖου μου. [Μά] ἀλλὰ λόγῳ πλημελῶν πληροφοριῶν της κάπως ἀδικεῖ τὸν φλογερὸ ἀγωνιστὴ Σταύρο 'Αδάμον Στέφον ἢ Μπάλια, διότι:*

'Ὁ ἀείμνηστος Καπετὰν 'Αγρας, ὅταν θέλησε ν' ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψή του στοὺς Βουλγάρους Κομιτατζήδες ὑπὸ τὸν Ζλατάν ἀπετάνθη νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ ὁ Σταύρος 'Αδάμον Στέφονς ἀλλὰ ὁ θεῖος μου—σὰν καλὸς ψυχολόγος καὶ βαθὺς γνώστης τῆς δολιότητος τῶν Βουλγάρων—τὸν ἀπέτρεψε καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Κ. 'Αγρα νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς τῆς ἄσκουσης ἐπίσκεψής του. Τελικὰ ὁ 'Αγρας ἐπέμεινε στὴν πραγματοποιήσει τῆς ἐπισκέψεώς του αὐτῆς. Πῆρε ὡς ὁδηγοὺς του τὸν Ζαφείρη Λόγγο (ἀργότερα συμπέθερον τοῦ θεῖου μου)¹ καὶ τὸν 'Αντώνη Μίγγα. Αὐτοὶ μόνον συνώδευσαν τὸν Καπετὰν 'Αγρα στὴν ἐπίσκεψή του.

* ἦταν ἀδελφὸς τῆς ἀειμνήστου Μητρός μου Φανούλας Γ. Γιαννοπούλου ἡ ὁποία ὡς ἡ πλέον μορφωμένη τῆς οἰκογενείας 'Αδάμον Στέφον προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸν Ἀγῶνα τῶν Ρωμῶν κατὰ τὸν Τούρκων τοῦ 1903-1908.

1. Στὸ σημεῖο αὐτὸ διευκρινίζεται ὅτι πράγματι, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-

‘Επειδὴ δὲ ὁ Ζλατὰν ἐχρημάτισε ὑπάλληλος τοῦ Ζαφεῖρη Λόγγου, ἀπὸ αἰσθήματα συμπαθείας πρὸς αὐτόν, τὸν Ζ. Λόγγο καὶ Α. Μίγγα τοὺς ἄφισε ἐλευθεροὺς καὶ κράτησε ὡς αἰχμάλωτό του μόνον τὸν καπετὰν Ἀγρα. Καὶ ὁ μὲν Ζ. Λόγγος ἐπέστρεψε ἀμέσως, ὁ δὲ Ἀ. Μίγγας προτίμησε νὰ ἀκολουθήσῃ μέχρι θανάτου τὸν ἀείμνηστο ἀρχηγό του.

‘Ο ἀείμνηστος θεῖος μου ὑπῆρξε ὁ φόβος τῶν Τούρκων στὴν Νίδουστα.

Στὴν Μάχη τῆς Χοντροσόγκλας τὴν ὑπὸ τὸν καπετὰν Ἀκρίτα προδομένοι κινλώθηκαν ἀπὸ πολυάριθμο τουρκικὸ Στρατό. Στὴν πολύωρη μάχη σκοτώθηκαν 13 δικοὶ μας¹. ‘Ο ἀείμνηστος θεῖος μου γιὰ μιὰ στιγμή ἀντιλαμβάνεται ὅτι πέφτει τὸ κεμέρι μὲ 8 ὀκάδες χρυσὲς τούρκικες λίρες ἀπὸ τὸν Καπετὰν Ἀκρίτα². Μὲ πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, τὸ περισυλλέγει καὶ ἀφοῦ κόπασε ὁ Σάλλος τῆς Μάχης, ἄθικτο τὸ παραδίδει στὸν Ἀρχηγό του, ὁ ὁποῖος εἰς ἀνταμοιβή τοῦ ἔδωσε 1 λίρα καὶ τοῦ εἶπε: Σταυρή, δὲν ἔπρεπε νὰ ριψοκινδυνέψῃς γιὰ τὰ χρήματα, παρὰ ἔπρεπε νὰ φυλάξῃς καλλίτερα τὴν ζωὴ σου.

Οἱ ἀμίλητοι ἀγῶνες του ἐναντίον τῶν Τούρκων κυρίως τὸν ἔφεραν διαρκῶς ἀντιμέτωπό τους. Τὸ 1907/τὸν συνέλαβαν, τὸν μετέγαγαν δεμῶνον στὴν Βέροια, τὸν δίκασαν καὶ ἐξέτισε ποινὴ φυλακίσεως 1 ἔτους στὶς ὕγρας καὶ σκοτεινὲς φυλακὲς τῆς Βέροιας. Ἔτσι φυσικὸ ἦταν ν’ ἀρρωστήσῃ βαρέως καὶ διετάχθῃ ἡ ἀποφυλάκισίς του ὡς ἐτοιμοθανάτου, καὶ τὸν μετέφεραν οἱ οἰκεῖοι του στὸ σπίτι του ὅπου σὲ 3 μῆνες πεθαίνει³.

Ἐτάφη δημοσίᾳ δαπάνῃ μὲ χρηματοδότησι τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου Θεσ/νίκης μὲ κηδεῖα πρώτης τάξεως καὶ μὲ πάνδημο συμμετοχὴ τῶν Ἑλλήνων Νίδουστας.

νης, ὅταν γεννήθηκε ἡ κόρη τοῦ Σταύρου Μπάλλιου, ἡ Ἀρετὴ, τὴν εἶχαν ἀρραβωνιάσει οἱ γονεῖς τῆς μ’ ἕνα γιό τοῦ Ζ. Λόγγου, τὸν Κώστα· ὁ ἀρραβῶνας ὅμως αὐτός, μὲ τὸ θάνατο τοῦ Μπάλλιου τὸ 1908, διαλύθηκε, καὶ ἡ Ἀρετὴ παντρεύτηκε ἀργότερα κάποιον Χρῆστο Τέμα καὶ ζεῖ τώρα στὴν Ἀμερικὴ.

1. Ὑπενθυμίζεται ὅτι σύμφωνα μὲ τὸν Α. Κ. Ἀνεστόπουλο, ‘Ο Μακεδονικὸς Ἀγὼν 1903-1908, τ. Α’, Θεσσαλονίκη 1965, ἐγιναν δυὸ μάχες στὴ θέση «Χοντροσοῦβλα», ἡ μία στὶς 15-6-1904, ὁπότε καὶ «ἐφονεύθησαν 12 Ἕλληνες ἀντάρται» (σ. 431-432), καὶ ἡ ἄλλη στὶς 12-10-1906 μὲ ἀρχηγὸ τὸν Καπετὰν Ρούβα (σ. 439), ἀλλὰ κατὰ τὴ Θ. Χ. Σαμαρά, Στοῦ Βερμίου τὴν ἀντάρτα, σ. 162-167, οἱ 13 Ἕλληνες ἀντάρτες (καὶ ὀχι 12) ἔπесαν στὴ μάχη τῆς Χοντροσόγκλας ὑπὸ τὸν Καπετὰν Ρούβα (Γ. Κατεχάκη).

2. ‘Ο Θ. Γ. Κανελλόπουλος, Καπετὰν Ἀγρας, Τέλλος Ἀγαπηνός, Ἐθνομάρτυς (1880-1907), Ἀθῆναι 1958, σ. 46, σημ. 1, γράφει ἀνάμεσα στ’ ἄλλα γιὰ τὸν Καπετὰν Ἀκρίτα: «Πολλὰ προσέφερε στὴν πατρίδα μὲ τὸ σπαθί, τὴν πέννα, τὴ διπλωματικὴ του μαεστρία, τὸ χρῆμα τῆς μεγάλῃς του περιουσίας».

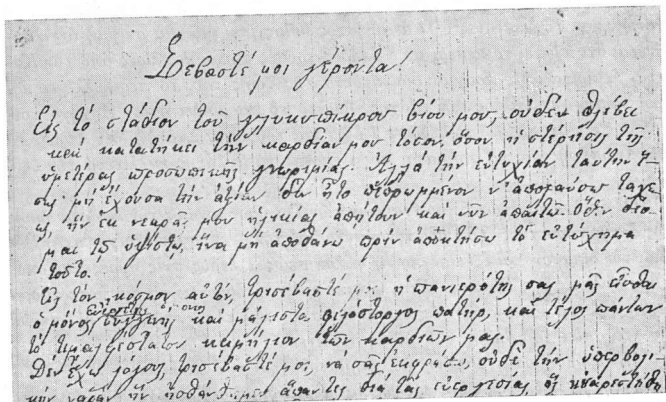
3. Θ. Χ. Σαμαρά, Στὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα, σ. 157¹ τῆς Ἰδίας, Στοῦ Βερμίου τὴν ἀντάρτα, σ. 149, ὅπου: «Γιὰ μέρες πάλαιψε ἡ σιδερένια κράση του, μὰ στὸ τέλος ἐκλείσε τὰ μάτια τὸ ἄφοβο παλικάρι...».

σ. 2

σ. 3

Ἄφισε τὴν σύζυγό του Εὐανθούλα καὶ τὴν κόρη του Ἀρετὴ ἡλικίας 1 ἔτους.

Ἀργότερα ἦλθε ὁ πρῶν ἀντιστράτηγος Μαζαράκης Κ. Αἰνὰν καὶ ζήτησε τὴν Ἀρετὴ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ στὸ Ἀρσάκειο Λυσεῖο γιὰ νὰ βγῇ Δασκάλα ὡς ἀνταμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους καὶ θυσιᾶς τοῦ πατρὸς της¹, ἀλλὰ ἡ θεία μου Εὐανθούλα δὲν τὴν ἔδωσε, διότι ἦταν πολὺ ὁμορφὴ καὶ δυσκολεύονταν νὰ τὴν ἀποχωρισθῇ.

Εἰκ. 1. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Θεοφανῆς Στέφου-Γιαννοπούλου.

Τέλος, ἀπὸ τὸ ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς τῆς Θεοφανῆς Στέφου-Γιαννοπούλου μεταφέρεται τὸ τελευταῖο καὶ πιὸ οὐσιώδες τμήμα (στῖχ. 22-36) (βλ. καὶ εἰκ. 1).

Σεβαστέ μοι γέροντα!

1. Ὁ Καπετὰν Ἀκρίτας ἐκτιμοῦσε ὑπερβολικὰ τὸ Σ. Μπάλλιο καὶ τοῦ εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη—πρβλ. καὶ Θ. Χ. Σαμαρά, Στοὺ Βερμίου τὴν ἀντάρα, σ. 133—, γεγονὸς ποὺ διαφαίνεται καθαρά καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τὸν μνημονεύει στὰ γραπτά του. Ἀναφερόμενος συγκεκριμένα στὴν προσφορά τῶν Ναουσαίων ὁ Κ. Ι. Μαζαράκης - Αἰνὰν, περιοδ. «Μῆνες», τεύχ. Ε' (Θεσσαλονικὴ-Μάιος 1937) σ. 149, γράφει: «...Ἐν τούτοις σποραδικῶς καὶ ἰδίως ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ, ἐβοήθησαν πολλοὶ μὲ πατριωτισμὸν καὶ αὐτοθυσίαν. Ἄλλοι ὡς ὁδηγοὶ καὶ ὀπλίται, ὡς ὁ Σταῦρος Μπάλλιος, οἱ Γκαρνέτα, ὁ Γκοντός, οἱ φύλακες τοῦ δάσους Κανέλλη...» πρβλ. τοῦ Ἰδίου, Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν (Ἀναμνήσεις), Θεσσαλονικὴ 1963 (ἑκδ. Ἐταιρ. Μακεδ. Σπουδῶν), σ. 70, ἐπίσης: Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼνας - Ἀπομνημονεύματα, Θεσσαλονικὴ 1984 (ἑκδ. Ἰδρ. Μελ. Χερσ. Αἱμου), σ. 253.,

Ὁ προσφιλὴς μοι ἀδελφὸς Σταυρὸς ἦλθε τεθλιμμένος ἐκεῖθεν¹, ἐπειδὴ πάλιν σὰς εἶχον καταλάβει αἱ ὀδύναι τοῦ πάθους σας². ἡ εἶδησις αὕτη ἐλύπει τὰς καρδίας ἀπάντων ἡμῶν καὶ δεόμεθα ἅπαντες τῷ ὑψίστῳ, οὐχὶ ἐκ τῶν χειλέων, ἀλλ' ἐξ' ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ὅπως σὰς ἀπαλάβῃ ὅσον τάχιστα ἀπὸ τοιοῦτον πάθος, αἰτίνες εὐχαί μας, ἐὰν εἰσχοῦντο μέχρι τοῦδε, οὐδέποτε ἤθελες ἀσθενήσῃ, οὔτε ἤθελες δοκιμάσῃ τοιοῦτους πόνους. Ἐρευνῶντες λοιπὸν καὶ δεικνύοντες τοὺς τοιοῦτους πόνους σου μᾶς ἔδωσαν καὶ ἐν ἱατρικόν, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ ἐξῆς· νὰ πάρητε βοιὰ καὶ νὰ τὴν θερμαίνεται εἰς τὸ τιγάνι καὶ ἀφ' οὗ θερμανθῇ καλὰ νὰ εἶνε ὥσαν τιγανισμένη, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν σβύσητε μὲ ῥακὴ 40 γραδῶν.

Ταῦτα σὰς γράφει ἡ δεομένη νυχθημερὸν ὑπὲρ τῆς μακροημέρου ὑγείας σας, καὶ ἐγνωμονοῦσα διὰ βίου ταπεινὴ σας ἀνεψιά.

Φανοῦλα Ἀδ. Στέφου

Ἐν Ναούσῃ τῇ 25ῃ Μαρτίου 1898.

Διασταυρώνοντας, λοιπὸν, γραπτὲς πηγὲς καὶ ἔμμεσες προφορικὰς μαρτυρίαις ἔχομε ἀβίαστα τὰ παρακάτω συνοπτικὰ στοιχεῖα:

Α'. Ὁ ἀπὸ Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους (1877-1879), Πολυανῆς (1879-1885) καὶ Πέτρας (1885-1896)³, ἐπίσκοπος Κίτρος (1896-1904)⁴ Θεόκλητος ὁ Β':

1) Ἦταν ὁ 14ος στὴ σειρὰ ἱερωμένου σὲ μιὰ δλόκληρη συνέχεια ἀπὸ γενιὲς παπᾶδων καὶ τὸ ἐπώνυμό του (Παπανάννου ἢ Παπαϊωάννου) προῆλθε ἀπὸ τὸν πατέρα του Ἰωάννη, ἱερέα (Παπα-Νάννο), ποὺ ὑπηρέτησε σὲ χωριά τῶν Βοδενῶν, ὅπου καὶ εἶχε σημαντικὴ ἐθνικὴ δράση. Μιά φορά μάλιστα—χειμῶνα καιρό, ὅπως λέγεται—κινδύνεψε νὰ δολοφονηθεῖ ἀπὸ Τούρκους καὶ Βουλγάρους ποὺ συνωμοτοῦσαν ἐναντίον του· ἀλλὰ εἶχε εἰδοποιη-

1. Προφανῶς ὁ Σταυρὸς Στέφου-Μπάλλιος εἶχε ἐπιστρέψει τότε ἀπὸ τὴν Κατερίνη, ὅπου διέμενε ὁ θεὸς του Θεόκλητος ὡς ἐπίσκοπος Κίτρος (1896-1904).

2. Σχετικὰ μὲ τὴ χρονία καὶ ὀδυνερὴ σωματικὴ ἀσθένεια τοῦ ἀπὸ Ἱερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους, Πολυανῆς, καὶ Πέτρας) ἐπισκόπου Κίτρος Θεοκλήτου Παπαϊωάννου, ποὺ ἐπηρέασε ἀρνητικὰ καὶ σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν κοινωνικὴ του συμπεριφορὰ, βλ. Α. Α. Ἀγγελοπούλου, Ἡ συμβολὴ τῆς Ἐπισκοπῆς Πέτρας εἰς τὰ ἐθνικὰ καὶ εκπαιδευτικὰ προβλήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς περιοχῆς Ὀλύμπου (1890-1896), «Μακεδονικά» 14 (1974) 64, σημ. 1, καὶ τοῦ Ἰδίου, Ἡ ἐπισκοπικὴ Σύνοδος τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ἡ σημασία αὐτῆς σήμερον, «Θεολογία» 48 (1977) 803 καὶ 820.

3. Χ. Γ. Ἀνδρεάδης, Ὁ Κίτρος Θεόκλητος, «Μακεδονικά» 19(1979) 254 καὶ 256-257.

4. Α. Α. Γλαβίνας, Ἐπίσκοποι Κίτρος κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πηγῶν, «Μακεδονικά» 18 (1978) 89.

θεί ἔγκαιρα ἀπὸ μιᾶ Τουρκάλα, ποὺ θυμόταν τὶς πολλὲς ἀγαθοεργίες τοῦ Παπα-Νάννου, κι ἔτσι ἔλαβε τὰ μέτρα του καὶ σώθηκε κι αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του.

2) Εἶχε δυὸ ἀδελφές, τὴν πρωτότοκη Ἀναστασία, σύζυγο τοῦ Ναουσαίου Ἀδάμου Στέφου, καὶ μιᾶ ἄλλη μικρότερη, τὴν Ἑλένη, ποὺ παντρεύτηκε ἕναν Ἑδεσσαῖο σιδηροδρομικό, Καλτσιάντση στὸ ἐπίθετο, κι ἀπὸκτησε μαζί του δυὸ γιουδς (τὸ Βάντση καὶ τὸ Χριστόφορο).

3) Γεννήθηκε βέβαια στὴν Πρεμπόδιστα (Σωσάνδρα) τῆς Καρατζόβας (Ἀλμωπίας)¹, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τυχαῖο καὶ συμπτωματικό, καὶ ὀφείλεται στὴ φύση τῆς ἐργασίας τοῦ πατέρα του, ποὺ ὡς ἱερέας μετακινιόταν κατὰ καιροὺς κι ἀνάλογα μὲ τὶς παρουσιαζόμενες ἀνάγκες σὲ διαφορετικὲς θέσεις· γιατί οἱ ρίζες του ἦταν ἀπὸ τὴ Νάουσα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Παπα-Νάννου καταγόταν πράγματι ἀπὸ τὴ Νάουσα, καὶ ὀρθότατα ἐπομένως σημειώνεται ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐρευνητὲς² ὡς τόπος καταγωγῆς τοῦ Θεοκλήτου Παπαϊωάννου ἢ πόλη τῆς Νάουσας· κι αὐτὸ φαίνεται νὰ δείχνει καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι, μετὰ ἀπὸ τὰ κοινὰ γράμματα, ποὺ δίδάχτηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του στὴν Πρεμπόδιστα—σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενά του³, συνέχισε τὶς σπουδές του στὴ Νάουσα καὶ στὴ Βέροια, καὶ ὄχι στὴν Ἑδεσσα, ὅπως θὰ ἦταν πιὸ φυσικό, ἂν βέβαια ἡ καταγωγή του δενόταν μὲ τὴν πόλη αὐτή.

Ὅμως παράλληλα πρέπει νὰ προστεθεῖ ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του (1904-1907) προτίμησε νὰ τὰ ζήσει στὴν Ἑδεσσα, κοντὰ στὴ μικρότερη ἀδελφή του, τὴν Ἑλένη Καλτσιάντση, γιατί τὸ κοινωνικοπολιτικό κλίμα τῆς Νάουσας δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἦταν ιδιαίτερα συμπαθές· μιὰ κατάσταση μάλιστα, ποὺ εἶχε σοβαρὰ ἐπιδεινωθεῖ στὴ συνέχεια ἀπὸ τὴν ἔνταση στὶς σχέσεις ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἀδελφές του Ἀναστασία καὶ Ἑλένη, γιὰ λόγους ἴσως κληρονομικοὺς⁴.

Β'. Ὁ γνωστὸς ὡς Σταῦρος Μπάλ(λ)ιας⁵ ἢ Μπάλλιος⁶, μακεδονομάχος-

1. Ἀ ν δ ρ ε ά δ η ς, ὅ.π., σ. 254-255.

2. Β. Θ. Σ τ α υ ρ ί δ η ς, Ἡ Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης, 1844-1923, τ. Α', Ἀθῆναι 1970, σ. 149. Ἀ γ γ ε λ ό π ο υ λ ο ς, Ἡ Ἐπισκοπικὴ Σύνοδος, ὅ.π., σ. 817-818, σημ. 72, καὶ Γ λ α β ί ν α ς, ὅ.π.

3. Ἀ ν δ ρ ε ά δ η ς, ὅ.π., σ. 252 καὶ 255.

4. Σὲ ἀκριβὲς ἀντίγραφο μιᾶς ἄλλης μεταγενέστερης ἐπιστολῆς (τοῦ 1904;) τῆς Θεοφανῆς Ἀδ. Στέφου—ὅπου ὑπογράφει τώρα ὡς Φανούλα Γ. Γιαννοπούλου—πρὸς τὸ θεῖο τῆς ἐπίσκοπο, ἀναφέρεται ἐνδεικτικὰ: «Λοιπόν, Σεβαστέ μοι, ὅταν ἦλθε ἡ Μητέρα εἰς τὰ Βοδενά διὰ νὰ σὲ καλοσορίσῃ, ἡ θεία μου δὲν τὴν ἐδέχθη ὡς μεγαλυτέρα ἀδελφή... ἥ-κουον ὅτι τὸ συμφέρον διαστρέφει εὐγενεῖς ψυχὰς καὶ διαλύει καὶ αὐτὴν τὴν ἀδελφότητα».

5. Σ α μ α ρ ά, ὅ.π. (καὶ ἄλλ. passim).

6. Μ α ζ α ρ ά κ η ς - Α ι ν ι ά ν, ὅ.π., καὶ Π. Α. Τ σ ά μ η ς, Μακεδονικὸς Ἀγών,

ὁδηγὸς ἀπὸ τῆ Νάουσας:

1) Ὁνομαζόταν στὴν πραγματικότητα Σταῦρος Στέφου καὶ ἦταν δευτερότοκος γιὸς τοῦ Ἀδάμου καὶ τῆς Ἀναστασίας, τὸ γένος Παπα-Νάννου ἢ Παπαϊωάννου, καὶ ἀνεγνίσκος τοῦ ἐπισκόπου Κίτρους Θεοκλήτου τοῦ Β΄.

2) Τὸ παρωνύμιο Μπάλ(λ)ιας ἢ Μπάλλιος τὸ πῆρε κανονικὰ ἀπὸ τὸν πρωτότοκο ἀδελφὸ τοῦ Γεώργιου¹, ποὺ εἶχε μιὰ τούφα ἄσπρα μαλλιά πάνω ἀπὸ τὸ μέτωπό του².

3) Ἦταν ἓνα «ἄφοβο παλικάρι, ποὺ μὲ ζέση δούλευε ἔτοιμος πάντα γιὰ κάθε ἐπικίνδυνη ἀποστολή»³, καὶ δὲ δίσταζε νὰ κυκλοφορεῖ πάντοτε, ἀκόμη καὶ τὴν ἡμέρα, στὴν πόλη τῆς Νάουσας μὲ τὸ ὄπλο ριγμένο στὸν ὦμο του μέσα σὲ τσουβάλι.

Εἶχε δημιουργήσει πολλοὺς ἐχθροὺς, καὶ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία—στὰ πλαίσια τῆς προσπάθειας τῶν Τούρκων νὰ ἐπιβάλουν τὴν τάξη—τὸν συνέλαβαν στὰ τέλη τοῦ 1907 καὶ τὸν βασάνισαν ἄγρια στὶς φυλακὲς τῆς Βεροίας· καὶ γιὰ νὰ μὴν τελειώσει στὰ χέρια τους ἀπὸ τὰ σκληρὰ βασανιστήρια ποὺ εἶχε ὑποστεῖ, τὸν ἄφησαν νὰ τὸν πάρουν οἱ δικοὶ του στὴ Νάουσα, ὅπου καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 36 ἐτῶν (1872-1908).

4) Ὑπῆρχε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ὥς τὸ 1940 καὶ πρὶν ἀπὸ τὴ Γερμανικὴ κατοχὴ, ἀρχειοθετημένη φωτογραφία του μὲ σχετικὴ μέριμνα τοῦ Καπετὰν Ἀκρίτα (ἀντιστρατήγου Κ. Ι. Μαζαράκη-Αἰνιάνος, ἀργότερα).

Μὲ τὴν εὐκαιρία σημειώνεται ὅτι ἡ φερόμενη ὡς φωτογραφία τοῦ Σταύρου Μπάλλιου στὸ «Σπίτι τοῦ Μακεδονομάχου» (=Μητροπολιτικὸ Μέγαρο τῆς Νάουσας) εἶναι πλαστή, καὶ δὲν εἰκονίζει τὸν τιμώμενο ἀγωνιστὴ, ἀλλὰ κάποιον—πολὺ νεότερο καὶ σύγχρονο Ναουσαῖο—ὑποτιθέμενο σωσία του.

5) Φαίνεται πὼς εἶναι ἓνα καὶ τὸ ἴδιο πρόσωπο μὲ τὸ Σταῦρο τὸν ὁδηγό, ποὺ μνημονεύεται ἀπὸ τὴν Π. Δέλτα στὸ βιβλίο της «Στὰ Μυστικά τοῦ Βάλτου»,—ἀφοῦ μάλιστα εἶναι βεβαιωμένο ὅτι «τὸ ἔργο αὐτὸ εἶναι ἓνα αὐστηρὸ ἱστορικὸ ντοκουμέντο»⁴.

Βέροια

ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΜΩΡΑΛΙΔΗΣ

Θεσσαλονίκη 1975 (ἔκδ. Ἑταιρ. Μακεδ. Σπουδῶν), σ. 289.

1. Ἐκτός ἀπὸ τὸ Γεώργιο, ποὺ ἦταν ἱεροψάλτης, ὁ Σ. Μπάλλιος εἶχε καὶ τρεῖς μικρότερες ἀδελφές, τὴ Θεοφανή, τὴ Μαρία καὶ τὴν Ἐριφύλη.

2. Γιὰ τὸ ἐπιθ. μ π ἄ λ ι ο ς (παρδαλός, διάστικτος ἢ μὲ ἄσπρο σημάδι στὸ μέτωπο, ἀσπροκέφαλος), βλ. Α. Γ. Τ σ ο π α ν ἄ κ η ς, Γλωσσικὰ Μακεδονίας, «Ἀρχαία Μακεδονία» Ι (Ἀνακοινώσεις κατὰ τὸ πρῶτον Διεθνὲς Συμπόσιον ἐν Θεσσαλονίκῃ, 26-29 Αὐγούστου 1968), Θεσσαλονίκη 1970 (ἔκδ. Ἑταιρ. Μακεδ. Σπουδῶν), σ. 344-345.

3. Σ α μ ρ ᾱ, Στοῦ Βερμίου τὴν ἀντάρα, σ. 96, πρβλ. καὶ σ. 149.

4. Β. Λ α ο ὄ ρ δ α ς, Μακεδονικὰ Ἀνάλεκτα (ἔκδ. Ἰδρ. Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου), Θεσσαλονίκη 1980, σ. 89· πρβλ. καὶ Α. Μ π ἔ λ λ ο υ -Θ ρ ε ψ ι ᾶ δ η, Μορφές Μακεδονομάχων καὶ τὰ Ποντιακὰ τοῦ Γερμανοῦ Καραβαγγέλη, Ἀθήνα 1984, σ. 17-18.

SUMMARY

Ioannis G. Moravidis, The fighter and guide in the Macedonian Struggle Stavros Ballios and the Bishop Theoklitos II of Kitros.

Written and oral evidence, present us with the following information concerning Stavros Bal(l)ias or Ballios, fighter and guide during the Macedonian Struggle (1903-1908).

a) His actual name was Stavros Stefou, second son of Adamos and Anastasia (born Papanannou or Papaioannou). The cognomen Bal(l)ias or Ballios was given to him through his eldest brother, who had a tuft of white hair (balios means white-haired).

b) His mother was the sister of Bishop Theoklitos Papanannos or Papaioannos of Kitros, originating from Naoussa.

c) He was born in 1872 and died in 1902 in Naoussa as a result of torture he sustained in the Turkish prison of Veroia.